

Не сварило слънцето глава да издигне надъ далечни ниви — чучулиги въ върла превара се понисатъ въ небеса — день на жътва отъ високо да възвестятъ. И трепватъ вититѣ имъ пѣсни въ шеметни висини, като разсипани сребърни струи на звънливи нотки, политатъ къмъ нивята; ленивия падпадъкъ и той се заобажда нѣкъде изъ нивя; щурчетата и тѣ почувствували топла грѣйка на слънчевъ лжчъ, се заобаждатъ отъ тукъ отъ тамъ. . . Утрото по жътва е пѣсень, която ничий лжкъ не може да предаде, чието вълшебство никой инструментъ не може възсъздаде.

Пѣятъ класоветѣ, пѣятъ чучулиги и щурчета, пѣятъ необятнитѣ ширини, пѣятъ лжчитѣ на златното слънце — пѣе широка Добруджа!

Дочула пѣсеньта, жетварка, що първи снопъ е пожънала, провиква се съ гласъ — на пѣсеньта и тя да приглася. И тогава небесното съ човѣшкото се преливатъ. И онзи, който слуша и гледа отъ страна не знае: где достига небесното и где започва човѣшкото.

Сякашъ сънь недосънуванъ,

— Чувате ли, млади хора, — се провикна Петъръ Габара?

Младитѣ хора нѣмаха думи, съ които да отвърнатъ.

Тѣ гледаха, слушаха и се усмихваха.

И когато стигнаха до нивата на Петра Габара, гдето жътварката мѣташе едно следъ друго крилати сърпове и стелѣше буйни откоси — вързачитѣ се изправиха и съ житни класове въ ржце, приветствуваха подранилитѣ стопани.

Най-младия вдигна снопъ и го поднесе предъ Петъръ Габара.

— Честитъ снопъ! — Извика той отъ сърце.

И Петъръ Габара извади златна монета, подаде я на младъ жътваринъ и първи тръгна подиръ жътвар-